

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére

Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Merre tovább MKE?

Nyári turisztikai táboraink

Az idei nyaralási szezon is bővelkedett turisztikai eseményekben. Szárazon és vizen egyaránt örültünk a nyárnak és egymásnak.

Időrendi sorrendben: az egriek a Kárpát-Kanyarban túráztak. Jártunk a XXII. EKE Vándortáborban Szépvízen, szám szerint 43-an. A Magyarországi Kárpát Egyesület megalakulásának 140. évfordulóján – a Magas-Tátrában – rendezett eseményeken erdélyi barátainkkal közösen ünnepeltünk. Az idén először, szűkebb csoportunk balatoni vitorlással szelte a habokat.

Brassó uralgó hegyein Bucsecs (Bucegi), Nagykö-havas (Pi- atra Mare), Csukás (Ciuchas)

2013. 07. 25-29.

Az egri Kárpátos barátaim által szervezett Brassó és környéki túrára 2013. július végén került sor. A nagy távolság miatt az első és utolsó napunk is honi és erdélyi utazás volt a rekkenő hőségben.

Szívélyes fogadtatásban részesültünk az Erdélyi Kárpát-Egyesület Brassói osztálya tagjaitól, akik még megérkezésünk napján bemutatták a város történelmi nevezetességét.

Szász Ágnes, az Erdélyi Kárpát-Egyesület brassói elnöke, Nádudvary György volt városatya és román parlamenti képviselő szeretettel fogadtak és kalauzoltak bennünket városukban. Eljöttek szép számmal a fogadásunkra az egyesület tagjai közül is, akikkel sokan baráti kapcsolatba kerültek.

Velük volt díszmagyarban Lay Imre az 1956-os magyar forradalommal szimpatizáló egykori öregdiák. Akit e tetteért négy év szabadságvesztésre ítélték a szamosújvári börtönben, ahol a híres magyar betyárvezér, Rózsa Sándor is raboskodott.

Brassó történelmi belvárosát övező falakat és bástyákat, a régi városházát, a híres Fekete templomot, a Cérna utcát és a Cenk hegy alatti hűs sétányt is megtekintettük.

A szállásunk a barcasági Négyfaluban (Sacele) lévő Renáta panzióban volt, innen indultunk a jól előkészített és megszervezett csillagtúráinkra.

Első napon a tömösi hágó után, Busteninél felvonón a Bucsecs hegység felhős-szeles platójára jutottunk fel. Utunk első nevezetes pontján megnéztük a Caraiman keresztet. (A „Hősök Keresztje Emlékművet” 1926 és 1928 között állították fel az első világháborúban meg-

halt román katonák emlékére, akik a magyarok és a németek ellen harcoltak Erdély elfoglalásáért. Magassága 28 méter, szélessége 7 méter, 2291 méter tengerszint feletti magasságban található. A kereszt körvonalát 120 db 500 W-os villanykörte világítja. Forrás: Wikipédia)

A szél és természet formálta Szfinxet, a különböző sziklaalakzatokat megcsodáltuk, majd hosszabb séta után feljutottunk az Omu-csúcsra (Vf. Omul, 2505 m), amely Moldoveanu és a Negolu után a harmadik legmagasabb román hegycsúcs.

Az Omu melletti a hegygerincen húzódott 1918-ig az Osztrák-Magyar Monarchia és Románia államhatára, a túravezetőnk a régi vámház helyét is megmutatta, valamint a határkövek vonalvezetését a vízvázalstón.

Romániai utazásom során – 25 évvel ezelőtt – láttam a Bucsecs hegységet, látványa akkor is lenyűgöző, de most feljutottunk a hegység csúcsaira is.

A Bucsecs tetejéről a meredek Szarvas-völgyön keresztül ereszkedtünk le Bustenibe és onnan már busszal értük el a szálláshelyet.

A **második túranapon** a Nagykö-havas (1844 m) csúcsára vezetett utunk ahová elkísért Nádudvary György is és a brassói turista egyesület nagyszámú csa-

A Busteni felé néző Caraiman kereszt és sorok írója

A Csukás-hegység csúcán brassói túratársainkkal

pata. A Hét-létrás vízesésről Ő és Szász Ági mesélt, sajnos azonban leküzdésére csak Soós Gábor és Nagy Péter vállalkoztak, mivel a létrák vasszerkezete erősen megromogódott és felújítást igényel.

Útba ejtettük a romos régi és a felújított turistaházat, melynek anyagát a brassói lelkes tagok szállították fel fáradtságot nem kímélve. A turistaház környékén békésen sétálgattak a samarak, de élelmünkre – ha nem figyeltünk – igényt tartottak.

Utunkon a román túrakerékpárosok is kísérték, akik fölfelé sokszor nehezen tolták, vagy vállon vitték a nehéz montenbike-ot. Természetesen lefelé már izgalmas kaland volt nekik a nagy sebesség, óvatosság volt azonban a kövek és sziklák kikerülésben.

A Nagykö-havas csúcáról nagyon szép panoráma tárult elénk a Bucsecs, Predeal, Felső Tömös, Brassó és a harmadnapos túra célunk, a Csukás-hegység irányába is. Visszafelé még megtekintettük az Írott-köveket, amely ritka, de annál szebb természeti jelenség a sziklák oldalán. A túraút lefelé már nem volt megerőltető, megpihentünk a turistaháznál és leérkezve már kellemesen elfáradtunk.

A **harmadik túranapunkon** Bratocsa-hágótól jutottunk fel a Csukásra (1954 m). Kovács István

Lehel, a Sapientia Egyetem tanára volt vezetőnk, aki hatalmas ismeretanyaggal rendelkezik a Déli- és Keleti-Kárpátok kultúrájáról, történetéről és természet-földrajzának szépségeiről.

Élmény volt vele megcsodálni a sziklaképződményeket és még egy Monarchia korabeli határjelet is megmutatott nekünk, igaz megromogva. Nagyon fenséges látvány volt ellátni a szép tiszta időben a Székelyföld felé, meglátni Bodzafordulót, pontosítani a környező településeket és hegységeket.

A hegységről leereszkedve megpihentünk a Ciucas Hotel éttermében és a környéken lévő forrászivekből Brassóban készített Csukás sörrel vagy üdítő italokkal oltottuk szomjunkat.

Este még egy rövid városnézés következett brassói barátainkkal és emlékül néhány szuvenírt még vásároltunk. A város fölötti téli-nyári üdülőhelyről, a Pojánáról búcsút intettünk Brassónak, a Cenkek és a Keresztény-havasnak.

Köszönettel elbúcsúztunk vendéglátóinktól, Szász Ágnestől és Nádudvary Györgytől, akik szeretettel várnak vissza bennünket a jövőben is újabb csúcok meghódítására.

Kovács László, KEE

Egri Kárpátosok a brassói hegyekben

Felrobbantott határkőnél a Csukás-hegységben

Mivel is kezdjem? Azzal, hogy bepakoltam, vagy a hajnali 4 órai indulással Egerből, esetleg azzal, hogy egy eléggé eseménytelen utazás (kivéve az egyik buszvezető jóvoltából levetített „Legénybúcsú” című ocsmányság) végén azért délután 4 órakor végül megérkeztünk Brassóba. Pontosabban a Cenk hegy lábához, amit a zeg-zugos utcákon még GPS-sel sem egyszerű megtalálni. Itt vártak ránk a Brassó EKE vezetői. Szász Ágnes, Blénesi Edit és Nádudvary Gyuri bácsi, aki megmutatta nekünk a várost. Brassó óvárosa viszonylag megőrizte középkori jellegét, a nyugati és a keleti oldalán megmaradtak a védművek. Elsétáltunk a Kerékgyártók és a Takácsok bástyája mellett, le a Katalin-kapuhoz. Itt léphettek be a középkorban a kereskedők az akkor még a főleg szászok által lakott városba, feltéve, ha megfizették a vámot. Mi „vámmentesen” léptük át a kaput, majd a Cérna utca síkatorán sétáltunk végig. A Fekete Templom az európai gótika legkeletibb építménye, amely 1689-ben a császári hadak randalírozása során

keletkezett tűzvészben leégett és a falai azóta feketék. Sajnos a templomban éppen hangversenyt adtak, így nem mehettünk be. A főtéren Gyuri bácsi megmutatta a házat, ahol Bem tábornok 1849 márciusában megszállt és ezt az eseményt többnyelvű tábla is hirdeti, köztük magyar felirat is! Megvártuk a gárdisták felvonulását és a 18 órai kürtölést, amit a városháza erkélyéről hajtottak végre. Később a nyugati oldalon emelkedő Fekete és Fehér tornyokról tekintettünk le a városra.

A városnézés után a szálláshelyre utaztunk, Négyfaluba, ahol a Renáta Panzióban elfoglaltuk kényelmes kétágyas szobánkat Kovács Laci barátommal, majd finom vacsorát kaptunk. Ismét részesültem az általam nagyra tartott leves, a csorba ízvilágából. Este viszonylag korán ágyba kerültünk, mert korai kelés előtt álltunk.

Feleslegesen állítottuk be az ébresztőórát, nem volt rá szükség. Fél 5-kor a szomszédos baromfiudvar ércortkú dalnoka percenként jelezte a hajnalt, de

Brassó látképe, előtérben a Fekete templom

olyan erővel, mintha az ágy mellett kukorékolt volna. (Ez egyébként minden nap így történt. Gondoltam rá, hogy megalkuszom a szomszédoddal a jószágra, és a fazékban végzi, de erre nem került sor.) Ha már felkeltünk, álmosan megkerestük a kis konyhában álló kávé automatát.

Mára a túravezetők a Bucsecs mellett döntöttek, mégpedig azért, hogy elkerüljék a hétvégi tömeget a felvonóknál. Úgy fél nyolc felé Felső Tömösi-szorosnál léptük át az ezeréves határt, majd megérkeztünk Bustenibe. Ha jól emlékszem a 4. fordulóra és 34 lejért vittek fel a Bucsecs fennsíkjára. Metsző hideg fogadott, fel kellett szerelkeznünk meleg holmival. A gyalogtúra elején megcsodáltuk a szél faragta kőalakzatokat, a Vénasszonyok és a Szfinx szikláit. Hamarosan elértük a lentről, a felvonó állomásától is látható, a román vasutasok emlékére állított vaskeresztet, amit állítólag Bukarestből is lehet látni. A következő állomásunk az Omu-csúcson álló me-

Bucsecs-hegység, útban az Omu-csúcs felé

nedékház, ami teljesen a sziklák védelmében épült 2505 m magasságban. Ismét a történelmi Magyarország határán álltunk! A háztól többórás ereszkedés következett a Szarvas-völgyben – a túravezetők szerint a legbarátabb levezető ösvényen – gyakorlatlan lábunkat erősen igénybe vette a sziklaösvény. Közel 10 óras túra végén értünk vissza Bustenibe, ahonnan a szállásra utaztunk. Vacsora után eltogyogtunk a közeli boltba ennivalót venni, majd nyugovóra tértünk.

A reggelihez padlizsánkrémét is kaptunk, amit azért említék meg, mert otthon akár hogyan is igyekszem, nem tudom olyan finoman elkészíteni. A házi

Nagykő-havas túrán a Medve-szikla alatt

szalonnárról és kolbászról nem is beszélve! Ezen a napon a brassói EKE több tagja csatlakozott hozzánk, a Nagykő-havasra induló túránkra. Sajnos az egyik látványosságot, a 7 létra vízesést a létrák és a hidak elhasználatlansága miatt nem járhattuk be (öszre várható a helyreállítás). Így a Medve-szakadék tekintélyes sziklafala mentén kapaszkodtunk fel a fennsíkra, a menedékházhoz. Itt sem tudtam bélyegzést kérni. Itt még ismeretlen a Magas-Tátrában már megszokott házbélyegző rendszer. További sziklás részek megmászása után elértük a platót és rajta a csúcson. Pompás körkilátásban volt részünk: látszott a tegna-

pi túra színhelye, a Bucsecs, de a Keresztény-havas, a Királykő és másnapi túránk színhelye, a Cszakás is megmutatta magát. Némi evés, csoportkép készítése után visszaereszkedtünk a menedékházhoz, ahol a teherhordó szamarak még mindig a turisták által elővett ennivaló megszerzésén fáradoztak. A családi útnak is hívott piros sávjelzésen értünk vissza Malomdombra, a buszhoz.

*Nagykő-havas 1844 m magas pontján:
Kovács László, Nádudvary György, Benkő Zsolt*

Reggel a szokásos kakasszóra kelve ismét bekenetem sajgó lábamat az izomlazító krémmel. Korábban indultunk el, mivel a túra kezdőpontja, a Bratocsahágó, fél óra buszozásra található. Célunk a Cszakás fő gerincének bejárása, túravezetőnk Kovács Lehel, az EKE Brassói Osztályának elnökhelyettese. Elmondhatom, hogy az ezeréves határ mentén gyönyörű helyeken jártunk. A hegyiséget, mintha óriási ka-

vicsokkal szórták volna tele. A vulkáni oldatokkal átitatott kőzetet simává gömbölyítette a víz és a szél eróziója. A túra egyes pontjain leestem állam bámultam az élénk táruuló látványt. Láttuk a Galambot, a Góliátot, az Ördög kezét és Pletykáló Vénasszonyokat. Kovács Laci örömeire az ezeréves határ betonalapját is megmutatta Lehel. Délre értük el a Cszakás csúcsot, itt szamarak helyett pásztorkutyák érdeklődtek az ebédünk iránt. Kalandos ereszkedést követően elértük a felújított Cszakás menedékházat, ahol csekély 7 lejért mérük a sört, de ha nagyon szomjas az ember, persze megveszi. Felfrissülést követően, ház meredek szervizútján, már moldvai területen ereszkedtünk le az országútig.

Összegezve az élményeket, elmondhatom, hogy életem legszebb 3 egymást követő túranapján vehettem részt. A táj gyönyörű, az emberek kedvesek, vendégszeretőek, ilyenkor döbben rá az ember, micsoda veszteség érte az országot egy igazságtalan békediktátum életbe léptetésével. Köszönjük Áginak, Editnek, Gyurinak, Lehelnek a túravezetést, a törődést, Viktornak pedig, hogy megszervezte az utat a lenyűgöző Kárpát-kanyarba. A 3 túranap alatt csak belekóstoltunk az itteni túraútvonalakba, remélhetően lesz folytatás! (Ellenvéleményem dacára hazafelé azért még levetítették a buszvezetők ízlését híven tükröző „Másnaposok” című filmet, és megérkeztünk az alföldi perzselő hőségre.)

Benkő Zsolt, KEE

Brassói városnézés: a Fehér-torony ismertetőnél, pőzolás a gárdistákkal (Lay Imre, Nádudvary György, Kovács László, Benkő Zsolt)

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület XXII. Szépvízi vándortábora

Egy héten át, július 29-től augusztus 4-ig, kitűnően éreztük magunkat az Erdélyi Kárpát-Egyesület XXII. Vándortáborában, amelyet a Csíkszéki EKE rendezett. Időtartamra nézve ez volt a leghosszabb sátoros vándortábor. Tekintettel Közép és Felcsík, valamint a Gyimesek vidékének történelmi, kulturális, földrajzi, turisztikai értékeire, látványosságára, a szervezők az eddigi hagyományos hatnapos táborokat megtoldották még egy nappal.

A tábor Szépvíz község térségében, a Kis-havas aljában terül el, a szépvízi víztározó alatti részen. A víztározó Csík legnagyobb mesterséges tava, Csíkszeredát és Szépvízet látja el ivóvízzel.

A településnév eredete legendához fűződik. „A kunok serege rabolt, pusztított, rabszíjra fűzte a falvak lakóit. Szent László amint erről értesült azonnal hadba indult. Termetével kimagaslott vitézei közül, bátorságával is kitűnt. Megfutamította a kunokat. A véres csata helyén hálaimát mondott és kápolnát építtetett. Táltos lovával leugratott a völgybe, megtartotta a lezúgó tiszta patakban, mondván: igyál lovam,

mert ez szép víz. Azóta nevezik a patakot és a mellé épült települést Szépvíznek. A szikla pedig, amelyről nagy királyunk lova elrugaskodott, ma is őrzi a pataknyomokat”.

A tábori titkárság óriási munkát végzett, 1.303 résztvevőt jegyeztek be, 831 hazai, 453 anyaországi turistát. A többi Amerikából, Hollandiából, Olaszországból és Szlovákiából érkezett. Brassó negyvenkilencen képviseltük.

Bejelentkezéskor, a gondosan elkészített programfüzet mellett, amely tartalmazta a 25 túra részletes leírását, a rendezők megajándékoztak az általuk kiadott Barangolások Felcsíkon és a Gyimesek vidékén című honismereti és természetjáró kalauzzal. A Pomjánék Béla, Szabó Károly és Mara Árpád szerkesztette, Dezső László, Dezső Mátyás, Szabó Béla, Fazakas Tibor és Ilyés Erzsébet színes felvételeivel illusztrált kiadvány segítségével mindenki kedvére válogathatott a négy honismereti túra közül.

A hétfő esti tábornyításon Szabó Károly táborparancsnok, a Csíkszéki EKE elnöke, Dezső László

országos EKE elnök, Korodi Attila a Vándortábor fővédnöke, RMDSZ parlamenti képviselő, Szócs Ernő a Magyarországi Kárpát Egyesület elnöke, Ferencz Tibor Szépvíz község polgármestere köszöntötte a népes turista sereget. Történelmi egyházaink képviselőiben a vidék négy lelkesze áldást kért a tábor tevékenységére. Az Ördögborda néptáncegyüttes fellépése zárta a megnyitót. A Fölszállott a páva tehetségkutató 2012-es közönségdíjasa most is megérdemelt sikert aratott.

Az MKE elnöke, **Szócs Ernő** köszöntőjében méltatta a helyszín kiválasztását, a rendezőket, hogy a viszonylag rövid megalakulásuk ellenére vállalták a szervezéssel járó nehézségeket. Természetesen mára már rangot jelentő EKE tábor egyben nagyszerű kihívás a rendezők számára.

A résztvevők oldaláról beszélt az egyre szorosabb barátságok és a közösségi lét megéléséről, valamint az első táborozók feltehetően pozitív élményeiről.

A továbbiakban szólt az MKE Magas-Tátrában tartandó jubileumi rendezvényéről, amely közvetlenül az EKE táborot követően kerül megrendezésre.

Kedden reggel, eszményi turista időben, megboldult a tábor, indultak a túrák. Bölöni Sándor

túrafelelősnek és csapatának, a tapasztalt, kitűnően képzett túravezetőknek köszönhetően pontosan kezdődtek, közmegelegedésre folytak a meghirdetett kirándulások. A legnépszerűbb a Jávárdi körtúra volt. A Gyimesi-hágón leereszkedve megérkeztünk Barackospataka településre, a Hidegség-patak mellett. Első utunk a Szent István templomba vezetett, amelyet 2000-ben szenteltek fel. A modern épület igazolja a hidegségi csángók vallásosságát, áldozatvállalását. Néhány órai kapaszkodás után feljutottunk a Bagolykő egyedülálló sziklatornyára, amely a Jávárdi-hegyről szakadt le. Zayzon Sámuel túravezetőnk az elénk táruló hegyoldalak neveit sorolva jegyezte meg: őseink nem vérrel, hanem sok-sok verejtékkel vehették birtokukba ezt a szép vidéket. A Jávárdi-tető alatti Kőkerten meglátogattuk a 79 éves Tankó István bácsit, nyári tanyáján. Elérkezényülve köszönte látogatásunkat, finom sajttal vendéglát meg mindannyiunkat, a közel százfőnyi turistát. Lefele ereszkedve áfonya bokrok között vezetett utunk. Mindenkinek bőven jutott érett gyümölcséből. A Kőkőz sziklaszorosában lázas kincskeresés kezdődött. A szerencsések a patak által kimosott meggyzínű jáspis kavicsokat találtak.

Az 1000 éves határ túra is vonzotta a tábor résztvevőit. Autóbussszal Gyimesbükkig mentünk. Itt Salamon József helybeli és Gábor Zoltán szépvízi katolikus plébános vezetésével végighaladtunk a gyimesi kálvária 15 keresztűti állomásán. A közeli templomba betérve folytattuk utunkat, fejet hajtva Dani Gergely emléktáblája előtt. A húszgyermekes lemhenyi családból származó esperes-plébános a kom-

munista diktatúrával dacolva, életével fizetve építette fel a Gyimesek legnagyobb szentélyét, valóra váltva a gyimesi csángó-magyarok sok évtizedes vágyát. Az 1976. október 17-i templomszentelés reményt adott a kommunista-ateista világ legyőzhetőségére. Tovább indulva meredeken kapaszkodva jutottunk el egy még meglévő határkőhöz. Innen ereszkedve, a Mária-utat is érintve jutottunk le a Rákóczi-várhoz. A Bethlen Gábor fejedelemiségének utolsó éveiben épült várat a Rákócziak újították fel, innen az elnevezés. A vártól lejövet a Tatros partján elterülő Kontumácra értünk, amely Mária Terézia uralkodása idején létesült. A magas kőfallal kerített vesztegzár a pestis járványok idején jelentett védelmet. A kívülről jövőket 84 napig is itt tartották. Az emlékhelyé alakított Kontumác falain a világháborúban elesett hős katonák neve olvasható. A vesztegzár központjában emelték a Nagyboldogasszony kápolnát. Az idén, pünkösd vasárnapján, a közeli keskeny gerincen szentelték fel a „Hit évének” emlékére készült „Hit kapuját” és a megmaradás tizenegy oszlopát: Isten, Haza, Család, Anyanyelv, Alkotás, Jog, Kultúra, Hagyomány, Egység, Szabadság, Jövő. Ezekre az értéket és életet hordozó valóságokra kértek több mint tízezer áldást, pünkösd vasárnapján.

Sok turistát vonzott a régészeti gyalogtúra és a fotós túra is. Kisgyermekes és családi kirándulásokra is lehetett jelentkezni. Tőke Magdika és Daday Zsuzsa ifjúsági túrát vezetett a Csicsói vársziklához, a hargitafürdői Balu Kalandparkhoz, ahol a fiatalok ügyességüket, bátorságukat bizonyíthatták az erdőben a fákon kialakított különböző nehézségfokú útvonalon.

A szervezők jól állapították meg a négy honismereti túrát is. A résztvevők megismerhették Felcsík, Középcsik, Csíksomlyó és Csíkszereda, valamint a Gyimesek történelmi, kulturális, szakrális nevezetéseit, látnivalóit.

Kerékpáros túrák is szerepeltek a programban. Biciklit is lehetett kölcsönözni. Erre nem volt szüksége a három brassói ekésnek, Mihály Melindának, Vajda Péternek és Soós Olivérnek, ők kerékpárral érkeztek a táborba.

Csütörtök este autóbuszok indultak a táborból Csíkszeredára, a Sportcsarnok Eröss Zsolt névadó

ünnepségére. Megtörtént az Eröss Zsolt emléktábla leleplezése, majd A hópárduc tapra áll című dokumentumfilm levetítése.

A péntek esti éjszakai gyalogtúrán is népes volt a részvétel. Kis incidens történt, több túrázót darázs-csipés ért, amikor a sötétben véletlenül belerúgtak egy darázs-fészekbe. Nem lett komoly baj belőle. A táborban levő Vörös Keresztes Mentőszolgálat szakemberei kitűnően látták el feladatukat, elsősegélyben részesítették a csipésre allergiásokat. Megmentették egy felhevülten a közeli strand medencéjébe ugró fiatal életét is.

A túrák után, minden este, turista előadásokra, kulturális eseményekre került sor. Szép sikert aratott a Csíkszentsimoni Ifjúsági Fúvószzenekar és a Csíkszép-vízi Szent László egyházi kórus közös koncertje.

Szombaton délelőtt egyéni és családi vetélkedők folytak. A leglátványosabb a méta játék volt. Az ökörsütésre is sokan rácsodálkoztak.

Délután Gyimesfelsőlokról érkezett Berszán atya a zenés tábori misére. Az iskolaalapító Berszán atya prédikációjában hangsúlyozta, szent ez a hely ahol vagyunk. Szent István és Szent László királyaink szellemisége tölti be a vidéket, akik kiváló vezérei voltak népünknek.

A táborzáró ünnepségen Dezső László országos EKE elnök elismerően nyilatkozott, köszönetet mondott a 140 tagból álló szervező bizottságnak. Az országos vezetőség részéről kitüntetések nyújtott át. A Brassói EKE osztályból Szász Ágnes, dr. Kovács Lehel István, Grész Judit, Márkos Mária, Nádudvary Erika és Nádudvary György részesült ilyen elismerésben. Szabó Károly táborparancsnok oklevéllel jutalmazta a valamilyen téren kitűnt turistákat. A brassói ekések közül zergelábú turistának minősítették Soós Gábort. A legnagyobb létszámmal résztvevő családnak kijáró oklevelet a Nádudvary különítmény kapta. A 23 táborlakó Piliscsabáról, Budapestről, Egerből, Pécsről, Hollandiából, Brassóból és Sepsiszentgyörgyről érkezett.

Utolsót kondukt a tábori EKE harang, bevonták a tábori zászlót és átadták a tordai ekéseknek, akik elvállalták jövőre a XXIII. EKE Vándortábor megszervezését.

Nádudvary György, EKE Brassó

Megsemmisített, viszonylagosan épen maradt, újjá-
épített határkövek ...

Túranapló, MKE 140 éves születésnapú túrák a Magas Tátrában

2013-08-06 kedd

Nagy kánikulában indultunk Levente kisfiammal a Hősök tere- Múcsarnok mögötti parkolóba, ahol találkoztunk a Kárpát Egyesület és csatolt szervezetei tagjaival 14 órakor. Sajnos, mint kiderült a 2 autóbusz indulását későre tervezték, aznapra már ügyis szabadságot kellett kivegyek, ráadásul a legnagyobb melegben várakoztunk. Végre 15.30-kor elindult a busz Budapest - Rétság (itt a benzinkútnál pihenő) - Balassagyarmat. A buszon kocsmái hangulat uralkodott rengeteg sör és egyéb ital volt a résztvevőknél, de az is lehet, hogy ez csak nekem sok az én évi 4-7 söradagommal. De valahogy a turistaság és az ivászat nálam kizárják egymást. Jó érzés volt átkelni a trianoni Ipoly határon úgy, hogy nem volt ott senki. Ez az egyetlen elfogadható megoldás a múlt sebeinek gyógyítására... Nem ártana a vámosok épületét is lebontani, hogy nyoma se maradjon.

Folytattunk utunkat Szklabonyán át, ami az 1938-as nyelvhátártól 1 faluval északabbra van. Itt született Mikszáth Kálmán. Ezekben a buszos kirándulásban pont ezt hiányoltam. Nagyon hiányzott Jeszenszky Géza történelemtanár elnökünk, aki a múltkorai túránkon rengeteg érdekes információt osztott meg velünk.

Nagykürtös - Nógrádszentpéter(Potor) – Felsősztrégova - Gács(Holic) - Losonc szélén átmertünk, majd Rimaszombat előtt északnak vettük az irányt a Rima folyó völgyében. Itt elhagytuk a magyar nyelvhatárt és innen már szín szlovák települések következtek és megjelentek a hegyek. Hnustra (Nyustra) - Tisovec(Tiszolc) majd a Gömör-szepesi érchegység Cervena Skala (Vereškő) – Telgart (Garamfő) az alacsony Tátra keleti végződése. Itt álltunk meg és egy bő negyedórás pihenő alkalmával beleszippantottunk a havasi levegőbe. Ez az, ami Magyarországon teljesen hiányzik nekem és még a Börzsönyben sincs meg. Innen már lassan szürkülni kezdett, pedig gyönyörű hágón mentünk keresztül, míg a sötétben még megpillantottuk Poprád kivilágított szocialista lakótelepeit. Tátralomnicra érkezünk 22 órára ahol Mályi Józsi főszervező már várt minket. Kiosztották a félpanziós reggeli és vacsorajegyeket, amelyeket

Józsi mint utóbb kiderült színházjegy tömbből készítet és ezt fogadták el a szlovák pincérek. Míg megvacsoráztunk és a kempingben felállítottuk a sátrat a Szőcs Ernő sátra mellé (készségesen segítettek a sötétben), illetve lefeküdtünk már pont éjfél volt.

2013-08-07 szerda

Ez a késői lefekvés már befolyásolta a másnap túratervezést, mert kb. 6 óra után kellett volna felkeljünk és gyorsan összehajoljunk hogy a 7.30-as buszok indulását, a túra kezdetét elérjük. Nagyon ötletesen a szervezők 4 féle nehézségű túrát terveztek: A,B,C,D nehézségűket.

Az „A” nehézségű a teljesítménytúrázóknak való volt a „D” típusú a gyerekeknek és az idősebb korosztálynak, vagy kevésbé edzeteknek.

De Levente 8.30-ig aludt, így elhatároztuk hogy egyéni könnyű túrát szervezek neki. Gyalog elsétáltunk a „Tatranec” kempingtől Tátralomnic központjáig és a felvonókig.

A pénztárnál nagy tömeg, de gyönyörűen lehetett látni a Lomnici csúcsot és elhatároztuk hogy ide megyünk. Tegnap a beszélgetéseknél derült ki számomra, hogy a csúcsra (2634m) nem lehet feljutni csak szlovák vezetővel, vagy kabinos felvonóval. Ugyanez vonatkozik a Gerlachfalvi csúcsra ahova 50 Euró/fő-ért lehet idegenvezetővel feljutni. Jól kitalálták hogy a természetvédelem címszó alatt hogyan szedjenek be pénzt. Ez már nem turizmus, hanem üzlet. A pénztáros hölgyet angolul kérdeztem, de magyarul válaszolt, hogy nem működik. Így megvettem a felvonójegyet a Kőpataki tóig (Skalnate Pleso) csak felfele, hogy legalább a HEGY közelében kiránduljunk. Eljöttem a sorból, míg egy rendesebb szlováku tudó hölgy elmagyarázta angolul, hogy péntekig minden jegyet eladtak csak szombattól lehet vásárolni jegyet a csúcsra. Ismét visszaálltam a nagy tömegbe/sorba ahol vettem szombatra jegyet mint egyetlen lehetőség, mert vasárnap indulunk vissza Budapestre.

A Kőpataki tónál királyhalmeci meggyengült magyarságtudatú felvidéki családdal találkoztunk, aki a gyerekeit is szlovák iskolába adták. Megkér-

dezt, hogy ez nem-e jelenti azt, hogy szlovákul gondolkodnak. A válasz igen volt, elismerték, hogy szlovák környezetben inkább szlovákul jutnak eszükbe a dolgok.

Levente beleszeretve a HEGY-be azt javasolta, hogy induljunk el a piros jelzésen ameddig lehet. A térképünk szerint ez a Vel'ka Svist'ovka (Nagy Morgás csúcsra 2037m vitt).

Itt találkoztunk egy szekszárdi túrázó házaspárral. A hölgy nagyon törte a magyart, de nagyon akart beszélni. Végül elárulta, hogy a román-orosz határ mellett fekvő Dunai városból Brailából való, a férje pedig félig szlovák és van egy 5 éves gyereke. Nagyon szereti Magyarországot, mert a Dunántúlon is jó 35 fok van, mint a Duna Delta közelében. Ezt nem viccnek szánta!

Kicsit beszélgettem vele udvariasságból románul is. Hát ilyen lehetett a kiegyezés után a Monarchiában a fellendülő liberalizmus korában: mivel nem cseszegették a nemzetiségeket szépen önmaguktól magyarrá lettek. Olvasmányaimból az osztrák határ melletti horvát magyar falvak jutottak eszembe, akik hatalmas piros-féhér-zöld zászlókkal vonultak fel a határmegállapító antantbizottságok elé, így tiltakozva az elcsatolásuk ellen (pld. Horvátlövő).

Bár meleg volt, de a szél azért fújdogált, így egyre feljebb jutottunk és bő 1,5-2 órás sétával elértük a csúcst. Pazar kilátás a Nagy-Morgás-hágóra (Sedlo pod Svištokou) és a Zöld tóra, valamint a mellette fekvő menedékházra. Csodálatos kilátás a Bélai Tátorrára, de a Késmárki csúcsra is.

Míg mi a halkonzervünket fogyasztottuk, egy lengyel csapat halk, kellemes dalokat énekelt gyö-

nyörködve a tájban. Közben jöttek szlovákok és egy magyar család. Itt a hegyen igazi Közép Európai idill, ahol a nemzetiségi különbözőségeket felülírja a nem szemtelő és tájban gyönyörködő TURISTA.

Szemlélődésünket és ráérős pihenetésünket dörögés és szitáló eső tette sietőssé, de amint kiderült ez 5 perc alatt abbamaradt és csak arra való volt, hogy megszaporazzuk lépésünket és 16 15 perc alatt visszaérjünk a Kópataki tóhoz.

Itt kicsit megpihenve gyalog mentünk lefele, mint kiderült nem kellett volna. Lefele innen a hegy egy építőtelep. A 2004-es nagy fenyőerdő széldöntés látványát tovább csúfítja a munkagépek zaja a feltúrt föld és árkok ásása: csöveket fektetnek le és a munkagépek egy újabb (sí?) felvonót építenek.

A lábunkat/talpunkat jól megviselte ez a terep. Tátralomnic határában érik a finom málna és a széldöntötte erdő miatt, mindenhol málnabokrok. De újból jött a szitáló eső, így sietősre fogtuk a dolgot. A szlovák turisták az efféle kisebb esőkre érzéketlenek, nem vesznek esőköpenyt sem, ezt többeknél észrevettem a későbbiekben.

Tátralomnicról a Tatranec kempingig a távolság még 45 perc, így éppen vacsorára értünk „haza” és ezután korán aludni tértünk. Este 15 fok, kellemes és végre lehet aludni!

2013-08-08 csütörtök

6.30-kor keltünk, Ernőék hangos párbeszéde hatékonyabb volt az ébresztőóránál. Reggelizés után a „D” túrát választottuk, de nem bántuk meg: Tatranska Kotlina (Barlangliget) településig mentünk az erdélyi busszal. A Pallas nagylexikonban ez áll:

Barlangliget Szepes-Bélához tartozó nyaraló-telep Szepesm. poprádvoľgji járásban, gyönyörű vidéken, 720 m. magasságban fekszik a Magas-Tátra keleti tövében, a szepes-béla-zsgyári országot mellett s a Tátra-alji turistaut (Mária-Terézia-ut) keleti végpontján. Egészséges levegője, gyönyörű fenyvesei s a kínálkozó érdekes kirándulások miatt nagyon felkapott telep. Van posta- és távíróhivatala, telefonállomása (mely a Tátra telepeivel kapcsolja össze) és postai takarékpénztára. A felette emelkedő hegyen 855 m. magasságban nyílik a híres bélai cseppkőbarlang, hazánk legszebb barlangjainak egyike, melyet 1881-ben fedeztek fel s melyet Szepes-Bélavárosa

nagy költséggel tett hozzáférhetővé. A barlang, melynek egész kiterjedése 4 200 m., keskenyebb-szélesebb, helyenként hatalmas csarnokokká táguló hasadékok gyanánt a hegy lejtője alatt rézsút 990 m. magasságig emelkedik (2200 lépcső), meglátogatása 2-2 1/2 órát igényel; hőmérséklete 7.7° C. Látogatónak száma évente 2-3000. Egy másik barlang az u.n. Alabástrombarlang B.-től 1 órányira, a Vaskapu alatt elterülő völgyben 1350 m. magasságban nyílik; igen érdekes, de nehezen járható. V.ö. Kolbenheyer Károly: B. (Turisták Lapja 1889. I. 260-263.). Weber Samu: Beschreibung der Szepes-Bélaer Tropfsteinhöhle. (Béla 1883.) U. az: A Szepes-Bélaei cseppkőbarlang. (Béla 1887.) Fischer Miklós: A bélaei cseppkőbarlang (Magy. Kárpátgyes. Iba Évk. XII. 1885. 217-222.) Weber Samu: A bélaei barlang (u. o. XIII. 1886. 248).

Kánikula a hőmérő 30 fokot mutatott. Belépő 7 euró, gyerekeknek 3,5 euró. 30 fős csoportunkat összecsapták egy lengyel csoporttal. A barlangban gyönyörű cseppkövek, sztalagtitok és sztalagmitok és összező cseppkövek és kisebb kristálytisza tavacskák. Habár szlovák idegenvezetőnk egy szót sem tudott angolul, se németül, de távirányítóval elindította a lengyel és magyar hangszalagot a barlangban is. A szövegből állandó önbizonygatásként Szlovákia, szlovák barlangok stb. szóhasználat bukkant fel, de a kapott infó azért igen hasznos volt. A táj jellege leginkább a bihari hegyekre emlékeztetett. Délután 15.30 körül vitt vissza a kempingbe az Erdélyi Kárpát-Egyesület különbusza (a 3 busz közül 1 Erdélyből jött, mintegy 50-60 turistával).

Leventével a kempingünktől nem messze lévő partkapart körül málnásztunk és a patakban hűsöltünk.

A félpanziós vacsora általában az ebédnek felelt meg és szinte minden alkalommal szlovák jellegű ételeket kaptunk.

Este 21-kor már aludtunk, hogy reggelre újra erőben legyünk. Jól lehet a hidegben aludni, nem mint otthon a 110 méteren fekvő Pesten.

2013-08-09 péntek

Reggeli és kisebb szervezési nehézségek után 8 körül indult a buszunk a Csorba tóhoz (Strbske Pleso).

Innen a piros jelzésen, a Mlynica völgyön indulunk felfele. Napon bő 30 fok is volt, annyira hogy amikor ösvényünk a patakot keresztezte megvizetük

pólónkat, kalapunkat. Csodálatos ösvényen ment a kb. 60 fős kirándulós társaságunk remek hangulatban. Kicsit tartottam attól, hogy 8,5 éves Levente fiacskám nem fogja bírni, de a középmezőnyt bőven tartottuk. A fenyvesek, majd a borókás és a kristálytisza és hideg patak feledtették a nagy kánikulát. A Fátyol vízesés, a kisebb-nagyobb tengerszemek és a közeli 2300 méteres csúcsok elkápráztattak, de azért sietni kellett, mert az előrejelzés nem sok jóval kecsegtetett. A legfelső szinte legnagyobb tengerszemnél félórát pihentünk, itt egyik edzett kárpátaljai származású túratársunk megfürdött a hegyi tóban. Engem csak a fürdőnadrág hiánya és a lopakodó sötét felhők tartottak vissza, de Leventével azért beletettük a lábunk.

A rossz idő elkerülhetetlenségét egy dörgés tette egyértelművé, mire a csapat egy kisebbik csoportja a visszatérést választotta, míg a többség folytatta a Szoliszko hegy megkerülését. A hágóra értünk (az út fele, amikor az első esőcseppeket megkaptuk. A láncoknál a segítségben Mályi Józsi derekasan kivette részét, de megérte ide felkapaszkodni, mert újabb 2 csodálatos tengerszem tárult a szemünk elé a Furkota völgyből. Az egyre erősödő esőben már felvettük esőkabátjainkat. A hegyeket továbbra is csodálni lehetett, nem volt köd vagy felhő. Időnként az eső ellenére is megálltam élvezni a tájat. Már a legsós kis tengerszemnél voltunk elérve a borókást, amikor a zuhogó eső átváltott kopogó jéggé. Nem keseredtem el arra gondolva, hogy ez még mindig messze jobb, mint az alföldi 41 fok. Itt is lehűlt a hőmérséklet 20 fokra, de hiába ázott szét a nadrágunk és bakancsunk, de nem fáztunk. Fotókrónikásunk Kalmár Béla is elcsomagolta fényképezőgépét és a Csorba tó felé haladva már vágytunk egy kis száraz helyre. Itt az idő megkegyelmezett, illetve adott egy kis esőszünetet, hogy

rendbeszedjük magunkat. A fényképezőgépem akkumulátorai lemerültek és Marton Béla újdonsült kolozsvári túratársam segítette a Csorba tó esőben is gyönyörű környezetét megörökíteni. 18 órakor a busz már várt ránk és a kempingünk felé haladva az országúton Ó-tátrafürednél beleszaladtunk egy óriási felhőszakadásba. Hogy irigyelnék ezt Pesten!

A zuhany alatt tesztelt sátrunk remekül vizsgázott, a belső sátorfal száraz maradt.

Vacsora után bakancsomat WC papírral tömtem ki; egyetlen lábbelimre nagy szükség volt.

2013-08-10 szombat

Hajnali 3.30-kor, amikor az A túra indult óriási felhőszakadás. Levente kisfiam a hatalmas dörgés-vilámlás ellenére aludt, mint egy medve a 15 fokban. Újra ömlött az eső.

Reggelre elállt, de a meeting-en Józsi megnyugtatta a társaságot, hogy ma még esősebb idő lesz, mint tegnap. Erre az erdélyi busz az Erdélyi Kárpát-Egyesület tagjaival elment inkább Lengyelországba az auschwitzi tábort megnézni, a Magyarországi Kárpát Egyesület tagjainak nagy része Késmárki városnézésen vett részt.

De voltak páran, akik kitarítottak és megtették a tervezett túrákat. Köztük a legnehezebbet ami Zakopanéból indult és átkelt a Tátrán.

Mi Leventével a kiadós svédasztalos reggeli után az autóbusszal elvitettük magunkat Tátralomnicig majd felvonóval felmentünk újra a Kőpataki tóhoz. A vést jósló hírek ellenére 10 óráig szép volt a kilátás, de később egyre több felhő, pára ereszkedett fel, „pipáltak a hegyek”.

2,5 órát itt töltöttük a tó körül, hamarabb nem engedtek fel a tót atyafiak, pedig szinte senki sem használta a felvonókat.

11.10-kor, amikor a piros kabinos felvonóra ülünk biztos voltam benne, hogy a csúcson semmit nem látunk. Levente kitörő örömmel markolta meg a talált hófoltot és mindjárt meg is dobott vele.

Gyönyörű volt a kilátás, ami a körpanoráma mintegy 1/3-ára szűkült. De az erős szél miatt ez oszlott is, így hol itt, hol ott mutatta meg magát a hegység. A csúcson csak 50 percet lehet tartózkodni, de ezúttal ennyi elég is volt. A csúcson csak egy

Nagykaposról származó, most Eperjesen (Presov) élő idősebb magyar házaspárral találkoztunk, akik felnőtt néma fiúkhöz szlovákul beszéltek. A felesége is szlovák és Pozsonyban laknak, így az unokájukkal is így beszélnek. Így tűnik lassan el a magyar szó az egykori ország északi részéről. Amikor nem látta senki, a zsebemből előkaptam egy kis magyar zászlót és így is csináltunk 2 képet a Kárpátok második legmagasabb csúcsán.

A felvonókabinban lefele szintén nem láttunk semmit a kőpataki tó is teljes ködbe ereszkedett és szemerkélni kezdett az eső is.

A felvonóház előterében egy 4 tagú szlovák népi zenész szlovák dallamokat játszott. Az egyiknek a fele nagyon magyarosan hangzott. Ezt el is mondtam angolul az

együttés egyik tagjának, aki tört magyarsággal válaszolt, és meghívott egy népi kiállításra. Habár 1918 óta egyáltalán nem vagyunk barátok, de a Kárpát medencei népek egymásra azért hatással vannak, még a zenében is.

Tátralomnicig ezúttal felvonóval mentünk le. Az egyre erősödő esőben még szétnéztünk: nem sok I. világháború előtti épület maradt az üdülővároskában. Szétnézve az egyik Spar nagyságú szupermarketben megállapítottam, hogy minden 20-25%-al drágább mint Pesten.

Vacsora (vagyis estebéd) után elvonultunk aludni.

2013-08-11 vasárnap

Reggeli ajándékként kisütött a nap, kék ég, míg Levente kisfiam egy fenyőre kötött kötélén tornázott, hintázott. A délelőtt folyamán szétterítettem, megszártítottam majd elcsomagoltam a sátrunkat, holmiainkat, majd be az autóbuszba. A kis hotel-

ben volt egy kiállítás a magyar turistaság múltjáról és jelenéről: régi térképek, turista jelvények, kitűzők, tagsági könyvek, kiadványok, 100 éves folyóiratok, mai fotógalériák, túrabeszámolók.

Ezután következett a megemlékezés az egyesületi elnök és a hozzászólásokkal, méltatásokkal majd a 3 fogásos, de egyáltalán nem extra ünnepi menü.

15-kor indult a 2 busz miután a délelőtti folyamán az erdélyiektől már elbúcsúztunk.

Az útvonal: Liptói medence – Rózsahegy - Donovaly síterep (itt megálltunk 15 percre, amíg mi megnéztük a helyi kis katolikus templomot, a temetőt és csináltunk pár fényképet. Besztercebánya belvárosát a terelőút kikerüli és Zólyom várát is távolról mutatam meg fiacskámnak.

Korpona, Hontnémeti, Ipolyságnál értük el a magyar határt, amikor a nap már erősen lemenőben volt, de így is volt 25 fok. Levente-Lackó megjegyezte, hogy legfeljebb a Börzsönyt lehet hegynek tekinteni, a többi magyar „hegy” valójában domb.

Este 21 órára értünk a Hősök terére, ami ezután a szűk 5 nap után, egy rémálom volt a bűdös és meleg levegőjével.

Eta a lányokkal Esztergomból jöttek haza katolikus „jelki” táborból és a nagy meleg ellenére nekik is jól telt. Nekem a feltöltődést a hegyek jelentik és úgy látom, kisfiamat is sikerült megfertőznöm ezzel a szenvedéllyel.

Gyurka Botond, MKE

Tisztelt Tagtársak, kedves Barátaim!

Alig alakult újjá Egyesületünk, amikor születési helyén, itt, a Tátrában – szíves meghívásra – Veletek együtt ünnepeltem a 120. születésnapot. Akkor valamivel jobban voltam ura időbeosztásomnak, mint ma, ezért most csak lélekben tudok csatlakozni az ünnepelőkhöz.

Túl vagytok kemény és szép túrákon, remélem minden jól sikerült. Nagy dolog, hogy most éppen olyan akadálytalanul lehetett átkelni a főgerincen Lengyelországból, mint Egyesületünk első 45 évében. De nem szabad csupán nosztalgiával emlékezni arra, amikor a különböző anyanyelvű magyar állampolgárok egy egyesületben hódoltak a hegyeknek, a természetnek. Múltunk kötelez és példákat kínál. Elődeink nem csupán kedvtelésből és saját életük szebbé és egészségesebbé tétele céljából hozták létre a Magyarországi Kárpát Egyesületet. Céljuk volt, amiért sok időt, munkát és anyagiakat áldoztak, hogy a Kárpát-medence hegyvidékei minél több ember számára váljanak hozzáférhetővé. Az ilyen munkának sosem lesz vége, csak a részletei és a helyszínei változnak. Ma kevesebben vállalják az önzetlen munkát, pedig szerintem nagyobb élmény úgy járni a hegyeket, hogy maradandó nyomot hagyunk magunk után – de nem szemetet.

Tíz év múlva kerek évfordulót ünnepelünk, a Kárpát-medencei szervezett túrázás 150 éves évfordulóját. Ne csak az legyen a reményünk és célunk, hogy együtt lehetünk ismét, hanem az, hogy egy *létszámban és öntudatban erősebb Kárpát Egyesületünk legyen*. Ezt tartsuk szem előtt a következő években, ehhez kíván egészséget és eltökéltséget

Jeszzenszky Géza, tb. elnök

Oslo, 2013. augusztus 5.

Rendezvényünk jeles eseménye volt Nyisztor Miklós gyűjteményéből összeállított kiállítás.

A Magyarországi Kárpát Egyesület történetét megalakulásától napjainkig bemutató kiállítási anyag között valódi ritkaságok, számunkra felbecsülhetetlen értékű tárgyak, évkönyvek, Tatra-kalauzok, turista térképek, metszetek, fotók, egyesületi levelek, jelvények, meghívók voltak láthatók.

Természetesen a legnagyobb figyelmet a vitrinekben féltve őrzött régiségek kapták, azonban jelenünket reprezentáló kiadványunk, a „2500 kilométer a Kárpátok főgerincén” című könyvet sokan lapozgatták.

Egyesületünk szerény harsonája, a Kárpáti Lapok is helyet kapott a bemutatótérben. Jelentősége a történeti ereklyék között elhalványult, de mint a nagyszerű gyűjtemény tulajdonosa Nyisztor Miklós fogalmazott, „előbb-utóbb az is ide kerül, a történelmünk része lesz.”

Nagy Péter, KEE

Néhány pillanatkép a kiállításról

A felső felvételen: mindent a szemnek, semmit a kéznek rendkívüli tárgyak a vitrinek védelmében.

A középső fotón: Nyisztor Miklós, EKE Gyergyószentmiklós, a gyűjtemény tulajdonosa, összeállítója. Mályi József, MKE alelnök a rendezvény főszervezője, Szócs Ernő az MKE elnöke.

Az alsón pedig: képek a falon, avagy a múlt és a jelen.

Születésnap i emléktúra

Átkelés a Magas-Tátrán

Ennek a jubileumi tábornak bevallottan a negyedik túranap, az MKE „Születésnap i emléktúrák” napja volt a tervezett csúcspontja. Az időjárás ebbe nagyon bekvart, így aztán Zakopánétól indulva csak 12 keltek át a Magas-Tátrán. (Az A/1 (táv: 40,2km. szint: 3860m) teljesítménytúrán 8 indulóból 8 érkezett meg a szintidőn belül az Ótátrafüredi célba, míg az A/2 -n (táv: 25,3km. szint: 2880m) 4-ből négyen a Poprádi-tóhoz.)

A zárórendezvényen erről külön is megemlékezett az elnökség és név szerint gratuláltak a teljesítőknek.

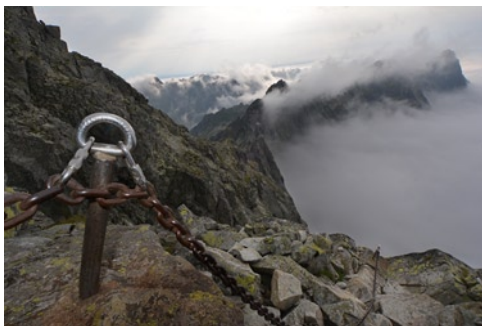

Itt derült ki, hogy valahogy úgy alakult, az MKE tagok közül (ebbe most beleértve a PKE és KEE tagokat is) egyedül én vágtam neki a távnak, amit aztán (az A/2-est) szintidőn belül teljesíttem is.

A lényeg, hogy magán a szülinapon az MKE képviseletében is köszönthette valaki a Tengerszem-csúcson a jubileumot! (Arra, hogy pont én lehettem ez a szerencsés, persze fenemód büszke vagyok...)

Ráadásul – nyilván a szülinap tiszteletére, éppen akkor oszlottak el a felhők, amikor felértünk. Így aztán a máskor turistáktól nyüzsgő ormon most csak hárman (Wehner Mártonnal, Borosnyay Balázssal) gyönyörködhattunk a varázslatos látványban. Szokatlanul meghitt körülmények között koccinthatunk az ünnepeltre, majszolhattuk el a csúcscsokit.

Kalmár Béla, MKE

**Jávor-völgyi túra
és
Fehér-tavi-csúcs túra**

**fotó: Mocsári László,
KEM**

A Balaton 1001. arca, avagy hangulatom az MKE első közös vitorlázásával kapcsolatban

Imádom és csodálom a Balatont, ezt néhányan tudják rólam, sokan nem. Volt alkalmam több látószögből ámulni sokszínűségén. Láttam tükörsimának és haragosnak, türkiznek és feketének, láttam vonatból, a völgyhídról, bringáról, kilátókból, kompról, a vízbenyúló mólóról, a hullámok magasságából a Tó közepéről, de vitorlás fedélzetéről, szelve a hullámokat, még sosem.

Ez most Galgóczi Csabának köszönhetően – aki Balatonszemesen elég bennfentes ahhoz, hogy segítségével a Balaton egyik legjobb hajóját, egy 50-est (ne kérdezzétek, miért a név) bérelhettük – megtörtént. Így tizenketted magammal, maradandó élményben lehetett részem!

Csabának volt segítségem is, többen: Ágota, Zsömbi, Pék Zsuzsa szintén profi „balatoni medve” ☺!

A legelső és legfontosabb megtanulandó dolog, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű manőverital

nélkül tilos elindulni, ez beszállás előtt ellenőrizendő!

Szombaton utunk Badacsonyba vezetett. Pék Zsuzsa kormányzása mellett táthattuk a szánkat: „milyen gyönyörű”, „milyen szép”, „milyen gyors... hűűű”. Ezután megtanulhattuk (volna) a megfelelő mondókákat – „sekli-dekli-pádli-latni, őzni-dűzni vantni-szapoly” –*, amiket egy vitorlázó embernek ismernie kell! Ez csak azoknak sikerült, akik nem vettek magukhoz elegendő manőveritalt!

Mivel az idő elvesztette jelentőségét, nem tudom mikor indultunk Szemesről és érkezünk Badacsonyba. Csak élveztem a napot, a szelet, a hullámokat, a színeket, fényeket, árnyakat... Persze Ágota felvilágosított, hogy ez, csak amolyan „Damenwind” (értsd: ideális vitorlásidő (szél) szöke nők elcsábítására és elámitására ☺). Ez nem zökkentett ki ámulatomból! DE egyszercsak csattant a vezényszó: „forduláshoz felkészülni”, „hasra”, „nem látok a lábadtól, fejedtől...” „a

kötélen fekszel, nem igaz, hogy nem tudtok figyelni!!” jajaajj! és a fejünk felett elhasított a foc! Ááááá, aztán végre nyugalom... és megint: „forduláshoz felkészül-ni...” Még jó, hogy volt elegendő manőveritalunk!

Badacsonyban meglátogattuk a büfésort, valamint beszereztem a megfelelő külső eléréséhez szükséges rózsaszín alapon fekete halálfejes kalózkendőt! Mit mondjak? – nem arattam osztatlan sikert. ☺

A kikötőben sikerült a megbeszélte időben találkoznunk, visszaindultunk. Mivel szinte elült a szél végre fürödtünk! A víz kitűnő volt, nehezen indul-tunk tovább, de végül sikerült. Enyhe hátszéllel Ágota kezdte P. Erzsike kiképzését, aki hűen magához, tökéletes tanítványnak bizonyult. Én, hogy fitogtassam újonnan szerzett tudásom, a megfelelő időben kiabáltam: „beggel a foc!”

Míntha csak tudtuk volna, hogy húzni kell az időt! A Balaton közepén ért minket a naplemente. Nem tudom leírni, nem tudtam lefényképezni... csak néztük. Még Zsömbi se zsörtölődött és Méhecske is csak halkán zümmögött Erzsike fölébe.

Aztán újabb kép: a Tó körül megjelentek a települések éjjeli fényei... Így az igazi hazatalálni, azért sikerült.

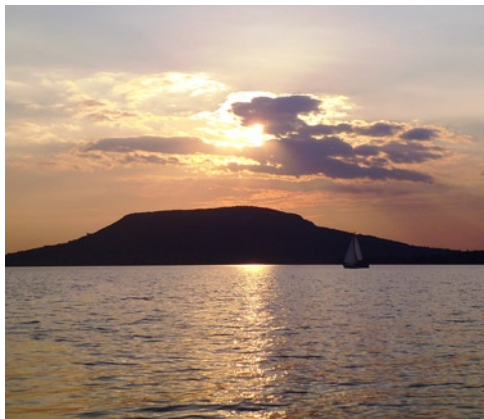
Aztán, nehogy kizökkenjünk a szokásos egyesületi hangulattól, Zsömbi kinyilatkoztatta, elveszett a pénztárcája! T. Gyuri, meg „pótárbócot” talált a fekhelyén ☺ bruhaaha. Ez egész estére megadta volna a témát, de a helyi „Hal-álom” nevű vendéglátóipari egységben szezonzáró buli volt. A tárca feledésbe merült, és már az se számított, ha a tánc miatt kihűlt a halaszlé!

Aztán alvás, vagy ahhoz hasonló. Hát ez is mara-dandó élmény egy vitorlásón! ☺

Reggel, láss csodát, meglett az elkóborolt tárca! Úticélunk Tihany, ahova kicsit későn indultunk és azt találgattuk vajon megtapasztalhatjuk-e a viharos Balatont?

Végül elkerült minket a vihar, az élvezetes élnk szél vizüzt maradt, ami csak abból a szempontból kedvezőtlen, hogy túl gyorsan véget ér az út. Most Csaba kormányzott, negyedszélben le is hagyunk jó csomó sporttársat! Majd Ágota irányítása mellett kez-mbe foghattam a kormányrudat. Megpróbáltam a – tudom mit csinálók – arckifejezést felvenni, de a vitorlásunk nem így gondolta. Hallom Ágota hangját: „ess le”, „menj fel”, „Évikeee, mit csinááálsz!?” „nézd hova megyünk!” Húha, mit is kell csinálni? És hova toljam a kormányt? Vagy húzzam? A hajó hátuljából is hallom: „nem túl egyenesen haladunk” kezdetű építő jellegű hozzászólást ☺.

Aztán közeledett a kikötő, vége volt a játéknak.

Tihanyban felsétáltunk az Apátságához, útközben megint a Tó újabb arcait kerestük. Innen már nem sikerült egyszerre visszaérnünk a kikötőbe, ez szült némi feszültséget, de kihajóztunk és minden rendbe jött. Miután Zsömbi majdnem hazamanőverezte a hajót, folytatta okításomat. Már majdnem olyan volt, mintha én irányítanám a hajót és nem fordítva.

Sajnos vésszen közeledett a kikötő és ezzel együtt vitorlázásunk vége is.

Nekem hatalmas élmény volt, köszönöm!

Lindmayer Éva, MKE

* a szakmondókát utólag Ágota küldte ☺

Fenntartható Turizmus Stratégia a Kárpátokért Konzultáció Gömörszőlősen

Eleget téve az Ökológia Intézet Alapítvány meghívásának, 2013. szeptember 6-án Gömörszőlősen résztvevői voltunk a Kárpátok Egyezményhez kapcsolódó „Fenntartható Turizmus Stratégia a Kárpátokért” dokumentum előkészítési folyamatába illeszkedő konzultációnak.

A rendezvény célja a hazai turizmushoz kapcsolódó szervezetekkel, gazdaságokkal/vállalkozásokkal, döntéshozókkal történő konzultálás, véleményformálás, SWOT-analízis készítése volt.

A fórum résztvevői véleményükkel, javaslataikkal hozzájárulnak a készülő nemzetközi stratégiák kibővítéséhez. Egyesületünk előzetesen elkészített írásos anyaga mellett aktív szerepet vállalt a jelenlévők egyeztetett álláspontját tartalmazó közös álláspont kialakításában.

Kalmár Béla, MKE

A konferencián egyesületünket Kalmár Béla, Lehotzky Gyula, Mályi József, Vámos László képviselte. Kalmár Béla által készített felvételen felszólal Mályi József, tőle balra Lehotzky Gyula, jobbra Vámos László

„Ön vendég a természetben, viselkedjen!” Rövid összefoglaló a II. Európai Ökoturizmus Konferenciáról 2013. október 23-25. Brassó Pojana

A Magyarországi Kárpát Egyesület képviseletében dr. Mészáros Péter jelen volt a rendezvényen. Az előzményekről: az Ökológia Intézet Alapítvány meghívásának eleget téve 2013. szeptember 6-án Gömörszőlősen résztvevői voltunk a Kárpátok Egyezményhez kapcsolódó „Fenntartható Turizmus Stratégia a Kárpátokért” dokumentum előkészítési folyamatába illeszkedő konzultációnak, ahol a szervezők kilátásba helyezték annak lehetőségét, hogy egyesületünk képviselőt küldjön a brassói rendezvényre. A németországi Ö.T.E támogatásával lehetővé vált utazásra az MKE elnöksége a hazai ökológia mozgalom neves és elismert alakját dr. Mészáros Pétert kérte fel.

A konferencia első estjén alternatív programként téma volt a Kárpátok fenntartható turizmus stratégiája is. Michael Meyer (Ökologischer Tourismus in Europa, Bonn) részletesen beszámolt az előzményekről és a stratégia megalkotásának folyamatáról. A korábbi, 2003-as Kárpátok védelmét és fenntartható fejlesztését célzó konvencióra épülve a hét érintett ország elindította a konvencióban is nevesített fenntartható turizmus stratégiát, előbb egy munkacsoporttal, majd a stratégia megalkotásával. A munka ebben az évben gyorsult fel, és 2014 júniusára várható a stratégia elfogadása. A résztvevők szót váltottak arról is, hogy Európa más hegyi régióiban milyen lehetőségei volnának a több nemzetet átfogó ökoturisztikai stratégiák elkészítésének. (bővebben: www.karpategyesulet.hu oldalon)

Kalmár Béla, MKE

Kedves EKE! Gratulálunk!

Amíg a Magyarországi Kárpát Egyesület gyökereinek elvágásával – személyi és anyagi érdekből – sportegyesületté alakuláson elmélkedik, addig a szerettett társegyesületünk a hagyománytisztelő 120 éves Erdélyi Kárpát-Egyesület, magas rangú elismerésekben részesült.

Szász Ágnes az EKE Brassói osztályának elnöke írta: „*Én nagyon örülök ennek a díjnak és büszke vagyok, hogy ekés lehetek.*” Csatlakozva ekés barátaink öröméhez, kívánunk további erőt és lendületet hagyományaik, szellemi örökségük megőrzéséhez, tevékenységük folytatásához. Kívánjuk – ahogyan a Magyar Örökség-díj oklevélben fogalmaztak, „Az Erdélyi Kárpát-Egyesület tündérkertet óvó szeretete” sohasse lankadjon. *(szerk.)*

Magyar Örökség-díj

Idézet Dezső László, 2013. szeptember 23-án a tagsághoz írott leveléből:

Kedves EKE tagtársaim, Kedves osztályvezetők,

Bizonyára sokan tudjátok már, hogy az elmúlt hétvégén (szeptember 21-én) Budapesten a Magyar Tudományos Akadémia csodálatos dísztermében az Erdélyi Kárpát-Egyesület nevében átvehettem a MAGYAR ÖRÖKSÉG díjat. E díjátadáson jelen volt az EKE országos vezetősége teljes létszámban, valamint az Erdélyi Gyopár szerkesztősége is.

Ezúttal köszönetemet szeretném kifejezni, tagtársaimnak, támogatóinknak, mindazoknak akik nap mint nap tevékenykedtek az EKE érdekében, hozzájárultok az EKE szellemiségének megőrzéséhez, az EKE jövőjének biztosításához.

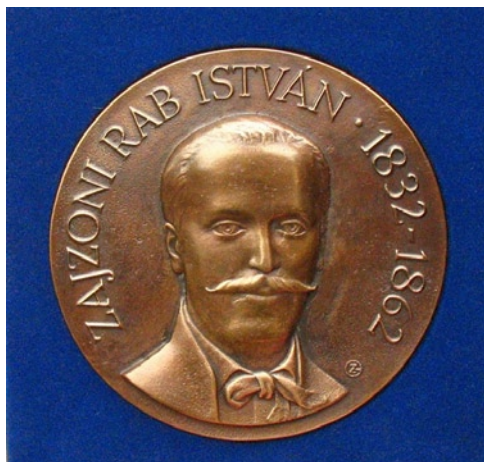
Bízom benne, hogy mindannyian büszkéek vagytok és lesztek, hogy az EKE e rangos kitüntetést megkapta, és remélem, hogy hozzájárul az elkövetkezőkben, hogy kötődésetek a nagy múltú egyesülethez még erősebb lesz.

Dezső László, az EKE országos elnöke

Zajzoni Rab István-díj

A 120 éves Erdélyi Kárpát-Egyesület Brassói osztálya 2013. szeptember 29-én Zajzoni Rab István-díjban részesült. A díjátadó ünnepség a brassói evangélikus-lutheránus templomban megtartott istentisztelet keretei között zajlott. A Zajzoni Rab István-díjat 2006-tól minden évben kiosztják. Díjazásban részesülnek azok a személyek vagy társaságok, akik Hétfalu és a magyarság művelődési, oktatási, szellemi, egyházi, gazdasági életében kimagaslóan tevékenykedtek, életművükkel hozzájárultak értékeink gyarapításához és népszerűsítéséhez, s ezáltal nemzeti közösségünk példaképeivé váltak.

Szász Ágnes, EKE Brassó (fotó: Blénesi György)

Zajzoni Rab István-díj oklevél szövege:

EKE-Brassó részére

A Barcaság turisztikai életében kifejtett kimagasló tevékenységéért, hogy 120 éves fennállásával hozzájárult nemzeti közösségünk értékeinek gyarapításához.

Merre tovább MKE?

Üzenet haza

Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónak, fellegeknek,
és nincs ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad...

Akarva, akaratlanul is Wass Albertnek a fenti sorai jutottak eszembe, miután a Magyarországi Kárpát Egyesület szeptemberi tisztújító közgyűlésén történetekről és az ott elhangzottakról kezdtem elmélkedni hazafelé menet. Sok-sok unalmas közgyűlésen vettem már részt. A legtöbbször elhangzott egy elnökségi javaslat, a határozatképes tagság, általában ellenszavazat nélkül, azonnal elfogadta, megszavazta az indítványt.

Két éve már, hogy fordult a világ, bár sohasé hitük volna... Két évvel ezelőtt, parázs viták közepette, botrányosnak mondható rendkívüli tisztújító közgyűlésen három elnökjelölt közül (is!) választhattunk. Hitünk és tudásunk szerint, az akkor megválasztott elnökség mandátuma két évre szól, vagyis most 2013. szeptember végéig. Az új elnökség megválasztása végzett hívtuk össze most a tisztújító közgyűlésünket. Az akkori állóvizet is, a mostanit is Bánhidi Attila volt elnökünk, tagtársunk kavarta fel. Tulajdonképpen, örülök annak, hogy az egyesületünk tagsága egyre aktívabb, egyre jobban odafigyel a 140 éves múltra visszatekintő, ránk, utódokra felelőséget róvó MKE jelenére, jövőjére.

Beléptem a Kisebbségek háza előadó termébe. Sorra üdvözöltem kedves ismerőseimet. Az elnökségi pulpituson több elnökségi tag előtt nagy halom telegéptel papírlap. A széksorokat végigjárva, Bánhidi Attila melletti széken, ismét nagy halom telegéptel lap, szövegkiemelt iromány. Látszott, hogy „tanár úr kérem, én készültem...”. A felek „betáraztak”. (Talán, én is felvertezem volna magam vasbeton érveimmel,

ha az első jogi hókusz-pókusz mondat után, még értettem volna a másodikat is.) Látszott, hogy egy nagy csörte és hosszú-hosszú vita várható. Korábbi levelezésekből tudtam, hogy kb. mire számíthatok. Boldog tudásszomjival, a megvilágosodás vágyával foglaltam helyet a terem egy távoli zugában.

Gyorsan, még a közgyűlés elején, hoztunk egy jó döntést: levezető elnöknek, megválasztottuk Kalmár Bélát.

Kalmár Béla napirend előtt, indítványozta, hogy adjunk fél órát Bánhidi Attila indítványának megvitatására, miszerint a napi aktuális törvények értelmében sport egyesületté és szövetséggé kell átalakítani a 140 éves Magyarországi Kárpát Egyesületet. Attila a tőle megszokott módon hosszú-hosszú jogi körmondatokba kezdett. A levezető elnökünk, mint a téma „moderátora” – talán először az MKE történetében – figyelmeztette Attilát, hogy az idő rövidegére való tekintettel, próbáljon a lényegre koncentrálni. Ezt Attila megértette – kis időre. Ezután, már én is kezdtem felfogni, hogy miről akar minket meggyőzni. A másodszori moderátori figyelmeztetése után, lényegretörően elmondta: a *Magyarországi Kárpát Egyesület nevét szövetségre, a tevékenységét túrázásról sport tevékenységre kell változtatni. Egy egyesületnek már nem lehetnek jogi státusszal bíró egyesületek a tagjai. Vagyis, a PKE-nek és a KEE-nek ki kell lépnie az MKE-ből. Külön, önálló (sport) egyesületekként beléphetnek majd a szövetségé alakult MKE-be. (Van egy másik út is: ha az MKE égisze alatt kívánnának tovább működni, akkor, mint Egri Kárpát Osztály, vagy Pestkőrnyéki Kárpát Osztály legyenek tagjai az MKE-nek.)* Attila sérelmezte, hogy az új törvények és a mi régi Alapszabályunk közötti eltérések feltárására egy jogászt (tagtársunkat) kértük fel, nem pedig őt, aki a téma legnagyobb hazai szakértője.

Attila felvetéséhez, többen is hozzászóltak. Először az egyesületünk elnöke, Szócs Ernő. Ő az MSTSz közgyűléséről és az ő megújított alapszabályukról mondott néhány gyors mondatot. Wehner Géza a

félelemmel teli tagságunkat nyugtatgatta: „nem látok veszeljt az átalakulásban.”

Dezsény Zoltán az MKE 1873-as alapítójáról emlékezett meg és felhívta a figyelmünket arra, hogy a múlt kötelez!

Udvarnagi Miklós, mint egykori nagy hegymászó és turista, hevesen támadta a sportegyesületté válás ötletét. Felhívta a vezérszónok (Attila) figyelmét arra, hogy komoly kötelmei vannak az olimpiai sportoknak. Attila is, Wehner Géza is leszólták, hiszen mi nem végzünk olimpiai sporttevékenységeket. Versenyszerűen, valóban nem. De evezünk is, vitorlázunk is, kerékpározunk is és a sízés több műfaját is rendszeresen műveljük.

Méhes László: a törvények folyton változnak. Az MKE nem változik. A gyorsan változó törvényekkel ezután mi is többször változunk? „Ha a törvény nem kötelez, maradjunk azok, akik vagyunk!”

Dedák János javasolta, hogy készítsünk listát az esetleges átalakulás előnyeiről, hátrányairól. A tavaszi közgyűlésig gondolkodjunk el az elhangzottakról.

Az átalakulás kérdése 2014. májusáig elnapolva.

Figyelem, május 31-ig valami döntést kell hoznunk!

Az egyesület kontra szövetség, turistaság kontra sporttevékenység kérdését határozat nélkül tavaszra halasztottuk.

A napirendi pontok előtti téma végeztével, a közgyűlést vezető elnökünk, rátért a két napirendi pontunk kihirdetésére, amiért tulajdonképpen összejöztünk közgyűlni. Bánhidi Attila azonnal szót kért. Kifejtette, hogy a most hatályos alapszabályunk értelmében, új vezetőséget nem választhatunk. Ha mégis szavazni fogunk személyi kérdésekben, akkor mi (polgári egyesület tagjai) törvényt fogunk sérteni! Úgy tűnt, patthelyzetbe keveredtünk. A vezető elnökünk megszavaztatta Attila indítványát. Attilát egyhangúan leszavaztuk, de mivel általában a polgári egyesületek polgárai nem szoktak TÖRVÉNYt sérteni, legalább is szándékosan nem, most finoman elálltunk az új vezetőség megválasztásától.

Mályi József kifejtette, hogy ő amúgy is a tavaszi közgyűlésig vállalt volna tisztséget az egyesületben.

Ugyanis kérdés számára, mivé lesz az MKE? Átalakul-e szövetséggé? Ki-kik lesznek majd a szövetségi vezetők?

A második napirendi pont simábbnak tűnt. A korábbi székhelyünk (1054 Budapest, Alkotmány utca 16. fszt. 29.) helyzete tarthatatlanná vált. Egy élő székhely, egy élő székhely-posta címre lenne szükségünk. Lehotzky Gyula tagtársunk szívesen felajánlotta a saját lakását (1053 Budapest, Reáltanoda utca 9.) az MKE új székhelyének bejegyzésére. A székhelyen túl, még telephelyre is szükségünk lenne, ahol a nagyobb tömegű mindenféle anyagainkat deponálni tudjuk. Az MKE telephelyére Méhes László tagtársunk ajánlotta fel a saját házát (1108 Budapest, Mádi utca).

Úgy véltem, hogy olyan kérdések eldöntése előtt állunk, ami a hagyományos, régi egyhangú szavazások emlékét idézi majd. Nem így történt. Egyik tagtársunk, az összes kérdésben nemmel szavazott. Hogy mi volt ezzel az üzenete, nem tudom, de az biztos:

„A víz szalad, a kő marad,
a kő marad...”

s az egyesületünk őrzi tovább a hagyományokat.

Napirend utáni felszólalásában Mályi néhány szóban megemlékezett a nyári tátrai rendezvénysorozatunkról. Elmondta, hogy bizony nem volt könnyű kb. 240 embernek tartalmas tábort szervezni. Nagyon fárasztó volt. Úgy, hogy jövőre ismét szervezni fog egy hasonlót.

A kiszemelt vidék: Kárpátalja. A táborhely: Szolyva. A környékbeli hegyekre hegymászó gyalog-túrákat szervezünk (Borzsahavas, Borló, Sztój), történelmi-kulturális kirándulásokat a Vereckei-hágóra, Munkács melletti Kendereskére a most felavatott Feszty-körkép rotundájához, stb. Reméljük, hogy a kulturális kirándulásokhoz meg tudjuk nyerni a munkácsi Popovics Béla helytörténészt.

A kárpátaljai MKE tábor 2014. júliusának közepén lesz esedékes. Július végén EKE-tábor, augusztus 10-én Átkelő túra (Zakopáné – Ótátrafüred).

Mályi József

Táborozni jó!

Egy túratársamnak megemlítve a 2013-as évi táborozási elképzelésemet megjegyezte: „jó járókád van, ha ennyit megcsinálsz a nyáron”. Egyedülként abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy részt vehettem mindhárom jelentős kárpátos nyári táborban. A két magyarországi szervezésüben – bizonyos mértékig –, feladatokat vállaltam. Ez a legjobb tesztje annak, hogy az elképzelés a megvalósításkor „hogyan működik”.

Először arra gondoltam, hogy megírom a „teszt eredményét”, mert okulni lehet belőle a jövőre nézve. Mire elkészült, zivatarosra sikeredett. Akkor inkább valami más.

Írjak beszámolót? Hála Istennek, helyettem megtették és azok remekre sikeredtek. Különben meg a 150 esztendeje született Gárdonyi Géza jutott az eszembe. Gárdonyi „Amiket az útleíró elhallgat” című

írásában azon tűnődik, miért unalmasak az útleírások. Aztán meg is adja rá a választ. Akit ez érdekel, kérem elolvasni az említett műből. Ehelyett a gondolatom lényegének felvezetésére idézem. „Idegen földön, aki járt, mindig érdekes, amiket elmond. Ha talýgás is, vagy akármily krumplivelejű. Vagy ha úrféle is, de könyvetlen ember. Ha valaki elbeszélőnek se jó elbeszélő, mégis akármit elmond, érdekes. Azonban ha pennát fog valaki és papirosra mondja el az utazását, nem érdekes. Vagy leg-alábbis nemigen érdekes. És mentül műveltebb, mentül okulárésabb az útja leíró, antul unalmasabb.

Mert hiába is ír le nekem akár ötven lapon is valamely tájat, vagy várost, vagy templomot, palotát, zuhatagot, tavat vagy akármi gyönyörködését a szemének, egy tenyérnyi rossz fénykép is többet mond nekem annál az ötven lapnál.”

Ez az! A fénykép! Igyekszem tenyérnyinél jobb felvételeimből bemutatni, hogy kire-mire és miért kattintottam még a táborozásaim során.

Nagy Péter, KEE

A magyar nyelvű *Áprily Lajos Főgimnázium részlete* Brassóban. Ebben az épületben ismertem meg a *Brassói-EKE vendégszeretét* 2005-ben, Mályi József Kárpát-Koszorú vetítési körútjának kapcsán.

A brassói városnézés során idegenvezetőnk, *Nádudvary György* éppen a Bem tábornok látogatására emlékeztető márványtábla előtt.

Később érkeztem, mint a busszal utazók, ezért Gyuri megszakította az ismertetést és a parkolásban a segítségemre sietett. A sétáink, túráink során a remek hangulatról is gondoskodott rögtönzött, alkalomhoz illő viccekkel, szellemes szójátékokkal. Íme egy rövid elgondolkodtató a csokorból: *Mikor lesz a székeleyből román? Amikor átmegy Magyarországra!*

A *Bucsecs-hegységben* járva szinte kötelező fotóznivaló a fennsíkon elhelyezkedő Sfinx, vagy a hegytetőn a 2505 m magas Omu-csúcs. Mégis két ritka virágot mutatok, amelyeket Blénesi György ajánlotta a figyelmembe. A bal oldalon az orchideafélék családjába tartozó *vitézvirág*, a jobb oldalon pedig a *havasi gyopár*.

Ismét a *Csukás-hegységben* barangolok. Az elmúlt esztendő októberében, a PKE születésnapi rendezvénye alkalmával jártam itt legutóbb. Csodálatos időben, remek fényviszonyok között, minden nevezetességet lefényképeztem. Azonban egy sajnálatos ballépés miatt a memóriakártyán tárolt összes felvételem elveszett. Csak néhány nevezetességet említve a Galamb, az Óriás, a Pletykáló vénasszonyok, természetesen a kihagyhatatlan csúcspótó. Az időjárással ismét szerencsém volt, megpróbáltam pótolni a pótolhatatlant. Az említett érdekes és jellegzetes sziklaképződmények ismételen lencsevégre kerültek, természetesen az elveszettek a sikeresebbek. A bemutatott fotón látható *bélyegzőt* véletlenül, azon megcsillanó fény miatt vettem észre. Most már tudom, azt egy héttel korábban, Vámos László a Kárpátok Bércein Vándorút megalkotója és a lelkes vándorlók fúrták a sziklába. Illik tudni, hogy a *Kárpátok Bércein Vándorút túramozgalom*, amely szakaszokra bontva teszi lehetővé a Kárpátok főgerinc 2500 km-es útvonalának végigjárását. Azok kedvéért, akik vállalkoznak a túrára és pécseletni (bélyegző festéket vigyenek magukkal) szeretnének, elárulom, hogy az alig látható fémtárgy a Pletykáló vénasszonyok elnevezésű sziklaképződmény magasságában, a turistaúton lévő méretes kőben megtalálható.

Az EKE táborban késő délután különböző színvonalas előadásokon lehetett részt venni. A felvételen *Tímár Karina*, Halász Péter néprajzkutató érdekes, *Hányfélék a csángók?* című előadásának volt a segítője. Bevallom, a csángó szépség varázslatos énekhangjával teljesen elbűvölt. Az előadást követő kötetlen beszélgetésben pedig a valódi emberi arcát is megismerhettem. Sokáig nem élvezhettem karakteres személyiségét, mert a következő program Székely Árpád: *Retyezát* könyvbemutatója volt, ami iránt szintén érdeklődtem.

Gondoltam a 2011. augusztusában átadott *borzsovai népi fürdőben* lubickolok egyet. Nem sikerült. Ma miért van elgázosodva, miért kihasználatlan?

A XXII. EKE vándortábori megnyitón *Dezső László* EKE országos elnök, *Korodi Attila* a tábor fővédnöke, parlamenti képviselő, *Ferencz Tibor* Szépvíz község polgármestere, *Szöcs Ernő* MKE elnöke.

Örmény emlékház Szépvízen ahol egy „maroknyi közösség próbálja átmenteni a múltját a jövődönek”.

Iskola, Szépvíz. Nagyszerű érzés lehet, nap mint nap ezen a szépen megmunkált kapun belépni az iskolába. Bizonyára a nebulók másképpen gondolják.